

ходи много леко, та ме не тръска, когато го въдиж, — казваше самъ стопанина.

Наистина, Бай Цвѣтанъ всѣки день въдише кончето си: ту до нивата, ту до овцетѣ, ту до пивадитѣ, до града и пр.; ала сѣщо добрѣ и редовно го хранѣше и чешеше.

— Една заранъ Бай Цвѣтанъ станѣ рано да изазоби Алча, защото мислѣше рано да отпѣтува по работа. Отиде той въ обора, но що да види: вратата отворена, а кончето го нѣма! . . . Бре гукъ конъ, бре тамъ конъ — нѣма го. Цѣла нецѣля всичкитѣ роднини на Бай Цвѣтана търсѣхъ Алча на десетъ страни и пакъ нито разбрахъ гдѣ се е дѣнѣлъ.

Отъ липсването на Алча се изминѣхъ цѣли шестъ мѣсеци. На шестия мѣсецъ, една заранъ при разсѣмване, Алчо изцвили въ двора на господаря си. Бай Цвѣтанъ трѣпнѣ отъ радостъ и изскокнѣ вънъ. Алчо стоеше прѣдъ вратата, оседланъ съ хубаво седло, на седлото мишинени дисаги, а въ дисагитѣ — една торба пълна съ кълтици.

Бай Цвѣтанъ не знаеше отдѣ и какъ сега си е дошѣлъ Алчо, но понеже имаше малко сѣнѣжецъ и конскитѣ стѣпки ясно се познавахъ — той, слѣдъ като вкара кончето въ обора, повика въсѣда си Ивана, та и двамата се отправихъ по конскитѣ стѣпки да издирѣтъ работата.

Слѣдъ единъ часъ пѣтуване, тѣ намѣрихъ въ гората хайдутина Османъ. На челото му ясно личеше знакъ отъ конска подкова. Цвѣтанъ и Иванъ по сѣнѣгътъ познахъ, че кончето се е изазиграло на това мѣсто, хвърлило отъ гърба крадеца, ритнѣло го въ челото и избѣгало при обичния си господаръ.